

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาคนคว่างานวิจัยทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ พบร้า ยังไม่เคยมีผู้ที่ทำเรื่องเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความคาดหวังและสภาพจริงเกี่ยวกับสุขปัญหิติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษามาก่อน อย่างไรก็ตาม ได้มีการศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องอยู่บ้าง ดังนี้

การวิจัยในประเทศไทย

ปี พ.ศ. 2519 ไสว เพื่อรองวิทยารัตน์ (2520: 77) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบพฤติกรรมสุขภาพของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7 ในกรุงเทพมหานคร กับในจังหวัดแพรราชสีมา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง ชาย 300 คน หญิง 300 คน ผลการศึกษาพบว่า ความรู้และทัศนคติอยู่ในเกณฑ์ดี นักเรียนทั้งสองจังหวัดมีพฤติกรรมสุขภาพไม่แตกต่างกัน ความรู้และทัศนคติของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่มีความแตกต่างกัน แต่การบูรณาการสุขภาพในเกณฑ์ที่ต้องแก้ไข

ปี พ.ศ. 2520 จิระศักดิ์ โรจนAPERMสุช และ สุทธิ อธิบดีญาคม (2520: 20) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเรื่อง "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเรื่อง อนามัยสิ่งแวดล้อม" โดยทำการศึกษาภัณฑ์นักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 440 คน จาก 4 โรงเรียน ผลจากการสำรวจพบว่า นักเรียนมีการปฏิบัติเพื่อช่วยลดภัยทางอนามัยสิ่งแวดล้อมได้ถูกต้องพอควร ยกเว้นในบางเรื่อง เช่น เกี่ยวกับผลกระทบของอากาศ ยังมีการปฏิบัติไม่ดีนัก ความรู้ของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับทัศนคติของนักเรียนในเรื่องอนามัยสิ่งแวดล้อม จัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดี นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการรณรงค์เกี่ยวกับอนามัยสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

และในปีเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๐ ภาคการเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ และประถมปีที่ ๗ ในอำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี โดยใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล แห่งละ เท่า ๆ กัน คือ ประถมปีที่ ๔ จำนวน ๑๐๐ คน และประถมปีที่ ๗ จำนวน ๙๐ คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้และทัศนคติทางสุขภาพของนักเรียนในเขตเทศบาลดีกว่าในนอกเขตเทศบาล ส่วนการปฏิบัติ นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๗ ในเขตเทศบาลปฏิบัติถูกต้องมากกว่านักเรียนนอกเขตเทศบาล

ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ สุวิมล เทียนสุรชัยศรี (๒๕๒๑: ๗๐-๗๓) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนตน ในอำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียน จำนวน ๔๐๐ คน พบว่า นักเรียนมีสภาวะสุขภาพค่อนข้างดี นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ มีสภาวะสุขภาพดีกว่านักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ น้ำหนักส่วนสูง ปรากฏว่า น้ำหนักเฉลี่ยของนักเรียนชายอายุ ๙, ๑๑ ปี นักเรียนหญิงอายุ ๑๐ ปี ค่า กว่าเกณฑ์มาตรฐานน้ำหนักของเด็กไทย ส่วนสูงเฉลี่ยของนักเรียนชายอายุ ๖, ๗, ๘, ๑๐ ปี นักเรียนหญิงอายุ ๗, ๘, ๙ ปี สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานส่วนสูงเฉลี่ยของเด็กไทย โรคที่ตรวจพบมากที่สุดคือ โรคฟันผุ อันดับสองคือ โรคเกลื่อน อันดับสามคือ โรคเหา

ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ทักษิณ อินทรสุขศรี (๒๕๒๒: ๑๖๔-๑๖๗) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของนักเรียนระดับประถมตอนตน จังหวัดนครราชสีมา" โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๔ จำนวน ๗๓๘ คน ซึ่งอยู่ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนยังมีความรู้และทัศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่อง อาหารและประชากรศึกษา สำหรับ การปฏิบัติตัวทางด้านสุขภาพของนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ถูกต้อง ในการรักษาพยาบาลตนเองและการป้องกันโรคต่าง ๆ ที่สามารถป้องกันได้ เช่น หองรwang โรคพยาธิ โรคหนี้ และเมื่อเจ็บป่วยกล่อยให้หายเองหรือซื้อยา自行เอง

และในปีเดียวกัน สุพร พูลสุข (๒๕๒๒: ๖๒-๖๕) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริโภคระหว่างนักศึกษา วิชาเอกสุขศึกษา และนักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ ในวิทยาลัยครุ" โดยใช้แบบสอบถาม

กับนักศึกษาในวิทยาลัยครู 4 แห่ง จำนวน 264 คน ผลการศึกษาพบว่า ความรู้และทัศนคติ เกี่ยวกับการบริโภคระหว่างนักศึกษาวิชาเอกสุขศึกษา และนักศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ ไม่มีความแตกต่างกัน แต่การปฏิบัติเกี่ยวกับการบริโภคระหว่างนักศึกษาทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ปี พ.ศ. 2523 พาสูรรถ สันทิวงศ์ ณ อยุธยา และคณะ (2523: 50-51) ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบ ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติด้านสุขภาพ อนามัยของนักเรียนโรงเรียนมหิดลมหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ และโรงเรียนสายน้ำผึ้ง" โดยทำการวิจัยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 412 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้ อารசิพของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อความรู้ด้านสุขภาพอนามัยของนักเรียน การปฏิบัติด้านอนามัยของนักเรียน การปฏิบัติด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติของนักเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ความรู้ความสัมพันธ์กับทัศนคติ ความรู้ความสัมพันธ์กับการปฏิบัติ และทัศนคติมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติ

การวิจัยในต่างประเทศ

ปี ก.ศ. 1965 จาลโซ, เบรนส์ และ รีเวอร์ (Jalso, Burns and Rivers 1965: 263-268) ได้ศึกษาถึงเรื่อง "ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการปฏิบัติทางด้านโภชนาการของกลุ่มตัวอย่างประชากร 340 คน ในรัฐนิวยอร์ก" ซึ่งมีลักษณะ แตกต่างกันในอายุ รายได้ ระดับการศึกษา และเพศ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามมีทั้ง ให้ผู้ตอบตอบเอง และให้ผู้เชี่ยวชาญสัมภาษณ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.75 ผลการศึกษาพบว่า มีสัดสัมพันธ์อย่างสูง (0.63) ระหว่างคะแนนของความคิดเห็นกับคะแนนการปฏิบัติทางโภชนาการและพบว่า การศึกษามีสัดสัมพันธ์อย่างสูงกับคะแนนการปฏิบัติและ ความคิดเห็นซึ่งชี้ให้เห็นว่า ถ้าการศึกษาสูงขึ้นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นและการปฏิบัติที่มีเหตุผลขึ้นด้วย

ปี ต.ศ. 1970 โอยเวน (Owen 1970: 502) จากสถานบันพัฒนาและวิจัยทางสุขภาพแห่งชาติ สาขาเมืองร้อนควิลต์ รัฐแแมริแลนด์ ได้ศึกษาเรื่อง "ผลของห้องนอนคติอันเกิดจากการไข้ขาวสารว่ามีผลต่อการปฏิบัติ" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น 148 คนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกให้เครื่องซ่าฟาร์เกียวกับโรคเบาหวาน โดยเน้นให้เห็นถึงความรุนแรงและนักล้า พร้อมทั้งชี้นำให้เห็นถึงความสำคัญของการไปตรวจรักษาในระยะเริ่มแรก กลุ่มที่ 2 ในได้รับข่าวสารแบบธรรมดานไม่นเนนความน่ากลัวเหมือนกลุ่มแรก หลังจากนั้นมีการรักษาคติ และการได้รับบริการในการตรวจหาโรคเบาหวาน ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติของห้องส่องกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน 肖沃 และ ดาริตี้ (Shaw and Darity 1970: 121-123) แห่งมหาวิทยาลัยแสสซัมเมส์ ได้ศึกษาถึงเรื่อง "ความรู้ และความคิดรวบยอดทางค่านสุขภาพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเมืองแอมเชิร์สต์" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 95 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เรียนเกรด 9-10 จำนวน 49 คน และกลุ่มที่เรียนเกรด 11-12 จำนวน 46 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามจำนวน 17 ข้อ กลุ่มแรกมีความรู้อยู่ในเรื่อง ภัยโรค การคุณกำเนิด พัณฑุศาสตร์ ประจำเดือน การดูแลผิวน้ำ และหวัด ซึ่งแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มหลัง แต่พบว่าในกลุ่มหลังมีการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ ก็คือเป็นร้อยละสูงกว่ากลุ่มแรก รวมทั้งความกิดที่ว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงานเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งผู้ที่ทำการศึกษาเรื่องนี้ได้เสนอแนะให้มีการปรับปรุงระบบการสอนสุขศึกษาในโรงเรียนให้ดีขึ้น

และ เวด (Wade 1970: 485-491) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "ความรู้ ความเชื่อใจเรื่องสุขภาพ และการสาธารณสุขของประชาชน" โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพจะซึ่งอยู่กับ อายุ การศึกษา รายได้และฐานะทางการงาน และเพศหญิงจะมีความรู้ด้านสุขภาพมากกว่าเพศชาย

ปี ก.ศ. 1973 ชัวร์ (Schwary 1973: 29) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ความรู้ หัตถศิริ และการปฏิบัติทางโภชนาการของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายไปเป็นเวลา 4 ปีแล้ว" กลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงห้าหมด โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่เคยลงทะเบียนเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์ และกลุ่มที่ไม่เคยเรียน

วิชานี้มาก่อน การศึกษาโดยใช้วิธีสังแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์ตามที่อยู่ของนักเรียนที่เคยเรียนจนจบนั้นมีร้อยละเก้าสิบหกเปอร์เซนต์ ในรัฐโอไฮโอ จำนวน 1,000 ฉบับ ໄດ້แบบสอบถามกลับคืนมา 313 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 31.3 ผลการศึกษาพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์กับความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติทางโภชนาการภายในสังคมที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว และพบว่า นักเรียนที่เคยเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์ มีคะแนนทัศนคติ และการปฏิบัติโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยเรียนวิชาคหกรรมศาสตร์ แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า รูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติทางโภชนาการ เป็นดังนี้ก่อ ความรู้กับ ทัศนคติ กับการปฏิบัติมีความสัมพันธ์กัน ส่วนความรู้กับการปฏิบัตินั้นไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปี ค.ศ. 1975 โรนีย์ (Roney 1975: 3426-A) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "การศึกษาเบรี่ยนเพื่อความรู้เรื่องยาเสพย์ติด ทัศนคติที่มีต่อยาเสพย์ติด และการใช้ยาเสพย์ติดระหว่างนักเรียนชั้น 12" ในโรงเรียนอันดับที่ 1 อันดับที่ 2 และอันดับที่ 3 ในรัฐมอนทานาตอนตก เพื่อจะเบรี่ยนเพื่อความรู้เรื่อง ยาเสพย์ติด ทัศนคติที่มีต่อยาเสพย์ติด และการใช้ยาเสพย์ติด แยกตามเพศและขนาดของโรงเรียนที่ไม่เป็นสหศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างประชากร นักเรียนชั้น 12 จากโรงเรียนขนาดใหญ่ กลาง เล็ก จำนวน 3 แห่ง ๆ ละ 100 คน นักศึกษาทั้งหมด 300 คน ตอบแบบสอบถามที่มี 3 ตอน เรื่อง ความรู้ ทัศนคติ และการใช้ยาเสพย์ติด 7 ชนิด คือ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ แอมเฟตามีน บาร์บิตูเรท เอโรบิน แอลเออลที กลูต้า และ ยาสูบ

ผลการวิจัยสรุปว่า

1. การมีความรู้ไม่ทำให้มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อยาเสพย์ติด คือ คนที่มีความรู้ดี อาจติดยาเสพย์ติดได้
2. การมีความรู้จะไม่ช่วยให้การติดยาเสพย์ติดน้อยลง
3. นักศึกษาที่มีทัศนคติดีจะหันไปใช้ยาเสพย์ติดมาก
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เรื่องยาเสพย์ติด และทัศนคติได้รับอิทธิพล ส่วนใหญ่มาจากการอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม
5. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและการติดยาเสพย์ติด และการใช้ยาเสพย์ติด

พบว่า ได้รับอิทธิพลส่วนใหญ่มาจาก การอยู่ร่วมกันของนักศึกษาเหล่านี้เดียวกัน

6. ยาเสพย์ติดที่หัดกูหมายมีใช้เหมือนกัน เมื่อนักศึกษาอยู่เป็นกลุ่มมาเดียวกัน โรงเรียนเดียวกัน และขนาดของ โรงเรียนใกล้เคียงกัน

ปี พ.ศ. ๑๙๘๐ วีเวอร์ (Power ๑๙๘๐ : ๑๙๖๓A) ให้ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของหลักสูตรสุขศึกษาในโรงเรียนที่มีต่อความรู้ ทัศนคติ และการตัดสินใจเดียวกัน การสูบบุหรี่ของเด็กนักเรียน" โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาหลักสูตรสุขศึกษา ว่ามีผลกระทบต่อความรู้ทั่วไปเดียวกับสุขภาพ ทัศนคติ และรูปแบบในการตัดสินใจเดียวกัน การสูบบุหรี่ของนักเรียนหรือไม่ โดยมีนักเรียนระดับ ๕ ในรัฐอาร์แคนซอส์ ๓๐ โรงเรียน เป็นกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง ๑๕ โรงเรียน และอีก ๑๕ โรงเรียน เป็นกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า

1. ถ้าความแตกต่างที่สำคัญระหว่างกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ระดับ .๐๕ จากตัวแปร

5 ประเภท

2. นักเรียนจากกลุ่มทดลองเลือกเหตุผลในการตัดสินใจเดียวกับการสูบบุหรี่ของเข้า ด้วยเหตุผลทางด้านสุขภาพมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และเลือกเหตุผลทางด้านสังคมน้อยกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

3. โครงการนี้ผลอย่างยิ่งต่อทัศนคติของนักเรียนเดียวกับตัวของตัวเอง และการตัดสินใจเดียวกับการสูบบุหรี่ที่สำคัญที่สุดก็อีกนักเรียนในกลุ่มทดลองได้รายงานความตึงใจเดียวกับพฤติกรรมของผู้ว่า จะไม่สูบบุหรี่เป็นอัตราสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม จึงสรุปได้ว่า หลักสูตรสุขศึกษามีผลในการตัดสินใจเดียวกับสุขภาพของเด็ก

จากผลการวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่าสุขปฏิบัติของนักเรียนส่วนใหญ่ไม่เป็นที่พอใจนัก และยังไม่มีการวิจัยเบรี่ยนเทียบความคาดหวังและสุขปฏิบัติจริงของนักเรียน ตามความคิดเห็นของผู้ปกครองมาก่อน อีกทั้งในปัจจุบัน หลักสูตรสุขศึกษามุ่งเน้นการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าแต่ก่อน มีการปรับปรุง แก้ไข สร้างเสริม และเพิ่มมาตรการสอน สุขศึกษาใหม่บริสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งน่าจะทำให้สุขปฏิบัติของนักเรียนเป็นที่น่าพอใจกว่าแต่ก่อน ดังนั้น การวิจัยเรื่องการเบรี่ยนเทียบความคาดหวังและสภาพจริงเดียวกับสุขปฏิบัติ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร ตามการรับรู้ของผู้ปกครอง จะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการมีระเบิณ์ผลการสอนวิชาสุขศึกษาไว้ให้ผล สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองหรือไม่เพียงใด